Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 281 546 van 7 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2022 nam de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw

naam : M.
voornaam : L.
geboortedatum : […]1987
geboorteplaats: […] Y.
nationaliteit : Russische Federatie

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 1 1.05.2022 deed u bij de DVZ een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch paspoort (nummer xxx) afgeleverd op 24.05.2016 en geldig tot 24.05.2026 met een visum type C voor Griekenland geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 10.07.2021 en 09.07.2023, uw permanente Oekraïense verblijfsvergunning (nummer IHxxx) afgeleverd op 17.03.2016, uw Oekraïens rijbewijs (nummer KBE xxx) afgeleverd op 04.06.2020 en geldig tot 04.06.2050 en attest van medische geschiktheid, een Oekraïens werkboekje (nummer xxx) afgeleverd op 20.08.2007, uw diploma van secundair onderwijs en een bewijs van registratie in Oekraïne afgeleverd op 30.07.2007.

Artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt dat de lidstaten dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toepassen op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

Om na te gaan of u in staat bent in veilige en duurzame omstandigheden naar uw land van oorsprong terug te kunnen keren, werd u op 11.05.2022 door de DVZ gehoord. U verklaarde dat u op […]1987 geboren bent in de regio van Y. (Sovjetunie, heden Rusland) uit een Oekraïense moeder en Russische vader. Tot 1993 woonde u in Rusland maar u vertrok hier samen met uw moeder door de staatsgreep en inflatie. Van 1994 tot 2015 woonde u met uw moeder in Oekraïne. Vervolgens woonde u afwisselend in Rusland en Oekraïne: in 2006 of 2007, van 2015 tot 2017 en van 2020 tot 2021 woonde u in Moskou (Rusland), van 2017 tot 2020 en van 2021 tot 08.05.2022 in K. R. (Oekraïne). U heeft zowel in Rusland als in Oekraïne gewerkt. U bent niet getrouwd en heeft geen kinderen.

Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, verklaarde u dat het niet zozeer uit veiligheidsredenen dan wel uit morele overwegingen is dat u niet naar Rusland wil terugkeren. U verklaarde dat u beschaamd bent dat u de Russische nationaliteit bezit, dat u hiervan afstand wil doen zodra dit kan en dat u reeds de Oekraïense nationaliteit aanvroeg maar nog niet verkregen heeft door de oorlog.

U stelde verder in algemene bewoordingen dat men in een dictatuur als Rusland om de minste reden in de gevangenis kan belanden. Men zou u, louter gezien uw relatie met Oekraïne, van allerlei zaken kunnen beschuldigen. U verklaarde echter zelf dat u niet weet of dit effectief zou gebeuren. U houdt het dus op louter hypothetische verklaringen en leverde geen enkel bewijs dat u effectief risico loopt op gevaar of vervolging indien u naar Rusland zou terugkeren.

Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, verklaarde u dat u, naast uw vader van wie u vervreemd bent, geen familieleden heeft in Rusland. U heeft er ook geen woning. U verklaarde dat u in het verleden enkel in Rusland verbleef om er te studeren (in 2006 of 2007) en om er te werken. U uitte het vermoeden dat u in geval van terugkeer naar Rusland niet in staat zal zijn nadien terug te keren naar Oekraïne, waar u een woning heeft en waar uw stiefvader verblijft. We wijzen erop dat u een volwassen vrouw bent die periodes van haar leven in Rusland doorbracht. U was er laatst in oktober 2021. U beheerst de officiële landstaal. Zowel in Rusland als in Oekraïne was u in staat in uw levensonderhoud te voorzien. We merken op dat u in het verleden meermaals uit eigen wil terugkeerde naar Rusland. Volgens uw verklaring was dit als arbeidsmigrant. U was in staat er werk en een woning te vinden. Gezien het feit dat u er nog recent verbleef, is het aannemelijk dat u er nog een sociaal netwerk heeft. We kunnen er dus van uitgaan dat u wel degelijk nog

banden heeft met uw land van oorsprong en over de nodige vaardigheden beschikt om op duurzame wijze terug te keren naar Rusland.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u in het kader van deze aanvraag op het eerste zicht niet aannemelijk dat u niet in staat bent om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong zoals bedoeld in artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing. In toepassing van artikel 74/13 van de wet wordt bij het nemen van deze beslissing tot verwijdering rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins-en familieleven en uw gezondheidstoestand. U verklaarde dat u geen kinderen heeft. U heeft ook geen gezins-of familieleden in België. Betreffende uw gezondheidstoestand merken we op dat u geen gewag maakte van medische elementen die u zouden belemmeren te reizen of naar uw land van oorsprong terug te keren."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG), van het Uitvoeringsbesluit 2022/882 van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG (hierna: het Uitvoeringsbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

"2.1.1. Dat de tijdelijke bescherming gedefinieerd wordt in artikel 2(a) van richtlijn 201/55/EG van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen :

a) "tijdelijke bescherming": een procedure met een uitzonderlijk karakter die, in geval van massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden afkomstig uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, aan deze mensen onmiddellijke en tijdelijke bescherming biedt, met name wanneer tevens het risico bestaat dat het asielsysteem deze toestroom niet kan verwerken zonder dat dit leidt tot met de goede werking ervan strijdige gevolgen, in het belang van de betrokkenen en andere personen die om bescherming vragen;

Artikel 5, lid 1 van deze richtlijn bepaalt voorts dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie en dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden waarop het betrekking heeft, in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen (artikel 5, lid 3).

Conform artikel 7 kunnen de lidstaten bovendien ook andere categorieën ontheemden dan die welke onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen.

2.1.2. Naar aanleiding van de invasie door de Russische strijdkrachten in Oekraïne in februari 2022, heeft de Raad van de Europese Unie bij Uitvoeringsbesluit 2022/382 van 4 maart 2022 vastgesteld dat er een massale toestroom was van ontheemde personen uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, waarna de Raad is overgegaan tot invoering van een tijdelijke bescherming.

Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit bepaalt op wie deze tijdelijke bescherming van toepassing is, nl.
a)

Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;
b)
staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;
c)
gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.
2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.
3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

Dat bijgevolg conform het toepassingsgebied van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit aan derdelanders met een geldige permanente verblijfsvergunning uit Oekraïne een tijdelijke bescherming kan verleend worden wanneer deze niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van herkomst terug te keren.

Volgens punt 12 van de preambule van het Uitvoeringsbesluit moeten deze personen kunnen aantonen dat zij voldoen aan de criteria om in aanmerking te komen voor de tijdelijke bescherming, door relevante documenten over te leggen aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat. Kunnen de relevante documenten niet worden voorgelegd, dan dienen de lidstaten hen door te verwijzen naar de toepasselijke procedure.

Dat verzoekster aan deze documentaire voorwaarde voldaan heeft en diverse stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij sinds 1993 in Oekraïne verblijft.
Dat verzoekster dan ook onomstootbaar heeft aangetoond dat Oekraïne haar thuisland is en zij aldaar maar liefst 29 jaar gewoond heeft, met uitzondering van 6 maanden studies en tweemaal een korte tewerkstelling in Rusland.

Verzoekster heeft bovendien een eigen woning in Oekraïne, had een vaste job, haar moeder ligt aldaar begraven, haar stiefvader en familieleden zijn aldaar woonachtig,… kortom het ganse leven van verzoekster speelt zich af in Oekraïne.

Dat verzoekster dan ook geen enkele band heeft met Rusland, haar door verweerder beweerde zgn. thuisland. Dat in hoofde van verzoekster Oekraïne in de feiten dan ook haar land of regio van oorsprong is.

Dat Richtlijn 2001/55/EG, noch het Uitvoeringsbesluit 2022/882 een definitie geeft of anderzijds bepaalt wat onder de bepaling 'derdelanders met een permanente verblijfsvergunning in Oekraïne die duurzaam en veilig kunnen terugkeren naar het land of regio van oorsprong' wordt bedoeld.

Immers worden derdelanders met een geldige permanente verblijfsvergunning in Oekraïne uitgesloten van de tijdelijke beschermingsstatus wanneer zij kunnen terugkeren naar hun land of regio van herkomst wanneer dit mogelijk is in veilige en duurzame omstandigheden.

Aangezien nergens in de Richtlijn of het Uitvoeringsbesluit gedefinieerd wordt wat onder 'land of regio van oorsprong' bedoeld wordt, is dit een feitenkwestie en kan bij de beoordeling ervan dus geenszins louter gekeken naar de nationaliteit van de betrokkene.

Indien het de intentie van de Richtlijn en/of Uitvoeringsbesluit was om ontheemde derdelanders te laten terugkeren naar het land van hun nationaliteit, zou dit immers als zodanig uitdrukkelijk gedefinieerd zijn.

Zowel in de Richtlijn als in het Uitvoeringsbesluit staat echter dat geen tijdelijke bescherming wordt verleend aan ontheemde derdelanders met een permanente verblijfsvergunning, wanneer een veilige en duurzame terugkeer naar het 'land of regio van oorsprong' mogelijk is.

Bijgevolg dient bij het onderzoek naar de toekenning van tijdelijke bescherming aan in Oekraïne verblijvende derdelanders, rekening gehouden te worden met de feitelijke omstandigheden, de duur van het verblijf, de opgebouwde banden, enz. bij de beoordeling wat onder 'land of regio van oorsprong' begrepen wordt.

Aangezien verzoekster ten overvloede heeft aangetoond dat zij volledig geworteld is in Oekraïne en zij – zoals supra reeds uiteengezet – sinds zeer jonge leeftijd in Oekraïne verblijft met haar Oekraïense moeder en Oekraïense stiefvader, zij aldaar haar volledige scholing heeft genoten, een eigen woning heeft, aldaar jaren gewerkt heeft en een vaste job had, haar moeder daar begraven is, haar stiefvader en familie nog daar verblijven, enz. blijkt duidelijk dat alle banden die verzoekster heeft met Oekraïne zijn.

Verzoekster heeft geen enkel contact met haar Russische vader en verbleef telkens slechts voor een zeer korte periode in Rusland, zodat zij geen enkele band met Rusland heeft.

Dat verzoeksters land of regio van oorsprong dan ook zonder enige twijfel Oekraïne is.

2.1.3. Dat dit mogelijks anders is en effectief gekeken kan worden naar de nationaliteit om te oordelen wat het land of de regio van oorsprong is, wanneer de betrokkene bv. enkele jaren studeerde of werkte in Oekraïne, maar geen buitengewone sterke banden met het land ontwikkeld had.

Dat in dergelijke dossiers mogelijks kan geoordeeld worden dat het land of regio van herkomst het land van de nationaliteit van de betrokkene is, doch dit geenszins mogelijks is in het geval van verzoekster.

Verzoeksters is immers van kleinsaf volledig geworteld in en verknocht aan Oekraïne, zodat verweerder dan ook geenszins in alle redelijkheid kon oordelen dat verzoeksters land of regio van herkomst, Rusland zou zijn.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen.

De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Door te oordelen dat verzoekster in casu zou moeten terugkeren naar Rusland, dat haar zgn. land of regio van herkomst zou zijn, schendt de bestreden beslissing dan ook het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens het schending van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

2.1.4.
Bovendien geeft verweerder geen enkele motivering waarom Rusland dient beschouwd te worden als het land of de regio van herkomst van verzoekster.

Immers het gegeven dat verzoekster de Russische nationaliteit heeft, doch geen enkele binding heeft met Rusland waar ze amper verbleven heeft, maakt Rusland geenszins het land of de regio van herkomst van verzoekster.

Temeer daar Richtlijn 2001/55/EG en het Uitvoeringsbesluit 2022/882 geen enkele definitie geeft wat onder 'land of regio van herkomst' dient verstaan te worden en geen enkele verwijzing geeft naar nationaliteit als (enige) aanknopingspunt, zodat het begrip 'land of regio van herkomst' een feitenkwestie is.

Voor verzoekster is het dan ook ten zeerste onduidelijk waarom zij volgens verweerder naar Rusland moet terugkeren (klaarblijkelijk louter omwille van haar nationaliteit) terwijl uit al haar documenten en haar feitenrelaas duidelijk blijkt dat verzoekster land of regio van herkomst zonder enige twijfel Oekraïne is.

Dat de bestreden beslissing dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen schendt.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).
De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

In casu beschikte verweerder bovendien over de vrijheid om een keuze te maken tussen verschillende mogelijke beslissingen, zodat hij verplicht was zijn keuze omstandig te motiveren.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Immers, wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat de bestreden beslissing dan ook het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 schendt en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.5. In ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel zou zijn dat Rusland als het land of de regio van herkomst van verzoekster zou dienen beschouwd te worden – quod certe non – dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing ten onrechte en op een onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster op een duurzame en veilige wijze kan terugkeren naar Rusland.

Meer bepaald motiveert verweerder dat verzoekster In Rusland geboren is en zij aldaar gewerkt heeft, zodat zij eerder in staat was er een job en een woning te vinden er ervan uit mag gegaan worden dat verzoekster aldaar ook een sociaal netwerk heeft.

De morele overwegingen van verzoekster en het feit dat zij vreest dat zij, omwille van haar relatie met Oekraïne, in Rusland van allerlei zaken zou beschuldigd worden, zouden louter hypothetisch zijn en niet bewijzen dat verzoekster effectief risico loopt op gevaar of vervolging indien zij naar Rusland zou terugkeren.

Verzoekster zou dan ook op een veilige en duurzame wijze in Rusland kunnen gaan wonen.

Dat een dergelijke motivering ten zeerste onredelijk is en bovendien geen rekening werd gehouden met de feitelijke gegevens in hoofde van verzoekster en de heersende repressie in Rusland, zodat verweerder op een onzorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekster.

Dat immers geenszins kan geoordeeld worden dat verzoekster op een veilige en duurzame wijze kan 'terugkeren' naar Rusland.

Verzoekster zal in Rusland immers ongetwijfeld problemen krijgen omwille van haar herkomst en sterke bindingen met Oekraïne.

Uit alle documenten waarover verzoekster beschikt en die zij zal moeten voorleggen wanneer zij in Rusland zal gaan wonen, blijkt immers dat verzoekster jarenlang in Oekraïne woonde en zij een Oekraïense moeder had.

Zowel het rijbewijs van verzoekster, haar diploma's en registratie ervan, attest van medische geschiktheid, werkboekje, enz. zijn allen Oekraïens en verraden dat verzoekster vrijwel haar gehele leven woonachtig was in Oekraïne. Ook de stempels in haar paspoort tonen dit duidelijk aan.

Waar dit voor de oorlog geen probleem was en verzoekster de mogelijkheid had om te werken in Rusland, is de situatie thans uiteraard volledig gewijzigd en zal verzoekster in Rusland heel wat moeilijkheden ondervinden indien komt vast te staan dat zij uit Oekraïne afkomstig is.

Niet alleen de gewone man staat door de vele Russische propaganda immers afkerig tegenover Russen die in Oekraïne in de niet-Russische gebieden woonden, maar ook de Russische overheid zal verzoekster het leven zuur maken en haar beschouwen als een verrader en mogelijks zelfs een spionne van Oekraïne.

Verzoekster zal dan ook geenszins in veilige en duurzame omstandigheden kunnen verblijven in Rusland, waar iedereen die kritiek durft te hebben op de oorlog of het regime van Poetin, in de gevangenis belandt.

Bovendien vreest verzoekster dat zij Rusland mogelijks niet meer zal kunnen verlaten eens zij het land is binnen gereisd. De Russische autoriteiten zouden haar immers kunnen verbieden het land te verlaten om zo te verhinderen te spioneren voor Oekraïne.

Indien verzoekster naar Rusland afreist, zal zij er mogelijks niet meer in slagen ooit nog naar Oekraïne te kunnen reizen en haar stiefvader, familieleden, vrienden en het graf van haar moeder te kunnen bezoeken. Omgekeerd dat verzoekster mogelijks de toegang tot Oekraïne geweigerd worden wanneer wordt vastgesteld dat zij tijdens de oorlog in Rusland is gaan wonen.

Dat van een veilige en duurzame terugkeer naar Rusland in hoofde van verzoekster dan ook geen sprake is.

2.1.6. Dat bovendien noch Richtlijn 2001/55 EG, noch het Uitvoeringsbesluit 2022/882 een definitie geven of anderzijds bepalen wat onder een terugkeer in 'duurzame en veilige omstandigheden' wordt bedoeld.

Aangezien in deze wettelijke instrumenten nergens gedefinieerd wordt wat hieronder bedoeld wordt, maakt dit eveneens een feitenkwestie uit en diende verweerder een volledig, zorgvuldig en grondig onderzoek te doen naar de feitelijke omstandigheden van het dossier en de situatie in concreto in het land waarnaar een terugkeer wordt geopperd.

Dat verweerder geenszins op een zorgvuldige en grondige wijze het dossier van verzoekster heeft onderzocht, noch heeft onderzocht of verzoekster inderdaad wel op een veilig wijze en duurzaam in Rusland kan verblijven.

Door louter te opperen dat verzoekster in het verleden in Rusland werkte en mogelijks aldaar een sociaal netwerk heeft, heeft verweerder dan ook nagelaten de huidige situatie in Rusland t.a.v. personen die hun ganse leven in Oekraïne verbleven hebben en bovendien openlijk afkering zijn van de oorlog, te onderzoeken.

Waar verzoekster voorheen inderdaad tweemaal kort in Rusland werkte, is de situatie uiteraard helemaal anders na de invasie van Oekraïne.

Verzoekster, van wie duidelijk is dat zij vrijwel haar gehele leven in Oekraïne heeft doorgebracht, zal thans geenszins gemakkelijk een job of woning kunnen vinden en loopt bovendien het risico problemen te krijgen met de autoriteiten, die haar mogelijks als een spion zullen beschouwd.

Dat dit blijkt uit een recent rapport van mei 2022 van het Austrian Red Cross, Austrian Centre for Country of Origin & Asylum Research and Documentation (zie bespreking infra), wat verweerder evenzeer kon raadplegen alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door de situatie van verzoekster en de situatie in Rusland niet te onderzoeken.
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).

Gelet op het gebrek aan enig onderzoek door verweerder of verzoekster inderdaad op een duurzame en veilige naar Rusland kan reizen en aldaar kan verblijven en zijn beslissing enkele te steunen op veronderstellingen, behelst de bestreden beslissing een schending van de zorgvuldigheidsplicht en dient vernietigd te worden.

2.1.7.
Dat van een veilig en duurzaam verblijf in Rusland voor verzoekster geen sprake zal zijn, blijkt o.m. uit een zeer recent rapport van mei 2022 van het Austrian Red Cross, Austrian Centre for Country of Origin & Asylum Research and Documentation, Russian Federation: Political protests and dissidence in the context of the Ukraine invasion (zie Russian Federation: Political protests and dissidence in the context of the Ukraine invasion (ecoi.net)

Hieruit blijkt duidelijk dat afwijkende meningen of stemmen die zich tegen de oorlog in Oekraïne uitspreken, zoals ook verzoekster doet, in Rusland zwaar worden aangepakt en lange gevangenisstraffen riskeren en ook censuur welig tiert :

"Pervasive, hyperpatriotic propaganda and political repression - particularly since Russian forces' invasion of Ukraine in 2014 - have had a cumulative impact on open and free private discussion, and the chilling effect is exacerbated by growing state efforts to control expression on the internet. In recent years, authorities have adopted a series of laws that impose fines or prison sentences for insulting the state, spreading false news, committing libel, and using social media to discuss the personal information of judges and law enforcement officials or to share information on corruption. These and other laws are

actively enforced to punish and deter expressions of dissent." (Freedom House, 28 February 2022, section D4). (p. 9).

(…) The government blocked access to content and otherwise censored the internet (p.13)
(..) In addition, Facebook, Instagram and Twitter were blocked in Russia in March 2022". (p. 54).

Inmiddels werd ook een nieuwe wet afgekondigd waarbij gevangenisstraffen tot 15 jaar kunnen worden uitgesproken tegen proteststemmen tegen de oorlog.

Verzoekster, die steeds openlijk haar afkeur voor de Russische invasie in Oekraïne heeft duidelijk gemaakt en ook onmiddellijk geïnformeerd heeft of zij de Oekraïense nationaliteit kan bekomen, zodat zij afstand kan doen van haar Russische nationaliteit, loopt dan ook een ernstig risico.

Daarenboven loopt verzoekster ook het risico om beschouwd te worden als een 'buitenlandse agent', nu zij beschouwd zal worden als 'onder invloed van een buitenlandse bron' te zijn :

"[A]ny individual, regardless of their citizenship, can be recognised as a 'foreign agent' if in the opinion of the Russian government they: a) do political activities in the interest of 'foreign sources', which include foreign governments, foreign organizations, and foreign citizens, b) do a purposeful collection of the information in fields of military and militarytechnical activities of the Russian Federation, c) are under the 'influence' of a foreign source" (Inoteka, 1 October 2021, presumably updated 2022, accessed on 23 May 2022) (p. 12)

(…) The same source in a December 2021 article outlines that there are four lists, or registers, for the registration of foreign agents: "Currently, Russian legislation provides for four registers of persons 'performing the function of a foreign agent': the register of non-profit organizations, the media (which can include both legal entities and individuals), unregistered public associations and individuals. Persons are entered into the registers without prior notice, extrajudicially." (Inoteka, 8 December 2021) (p. 10)

(…) The law on "foreign agents" or "foreign agent law" was introduced in 2012 (Venice Commission, 27 June 2014, p. 4) as an amendment to Russia's Federal Law No. 7 on non-commercial organisations (see section 1.3.4) (LOC, 14 May 2021). On the introduction of this legislation the Paris-based international NGO Reporters Without Borders (Reporters Sans Frontiéres, RSF), an organisation devoted to protecting freedom of expression, in an August 2021 publication states: "The mass protests of 2011/2012 against electoral fraud and Vladimir Putin's third term as president not only marked the birth of internet censorship in Russia, but also saw the introduction of the legislation on 'foreign agents'. The scope of these laws has been continually expanded ever since. The cornerstone is Federal Law No. 121-FZ [on amendments to certain legislative acts of the Russian Federation, see section 1.3.4], signed by Putin on 20 July 2012 – just a few months after the mass demonstrations on Moscow's Bolotnaya Square." (RSF, August 2021, p. 10). (p. 9).

(…) Reuters news agency in March 2022 writes that the foreign agent law was aimed at NGOs that were politically active, including NGOs active in legal and human rights work, and funded from abroad (Reuters, 31 March 2022). Initially only aimed at NGOs (DW, 3 February 2022) the law was 2017 extended to media, in 2019 to individual journalists and bloggers and in December 2020 the scope was again extended to include individuals and unregistered organisations (RSF, August 2021, pp. 10-11). Today legislation addresses, "any private individual or group who receives any amount of foreign funding, whether from foreign governments, organizations or even citizens and publishes 'printed, audio, audio visual or other reports or materials'" as the German international broadcaster Deutsche Welle (DW) explains in a February 2022 article (DW, 3 February 2022). The USDOS 2021 Country report on Human Rights Practises adds that not only Russians but foreign citizens can be labelled foreign agents as well (USDOS, 12 April 2022, section 2a).

(…) Meduza, an internet portal headquartered in Latvia and publishing news in Russian and English, in April 2022 reports that new legislation concerning foreign agents is being prepared:

(…) under the new definition of 'foreign agent,' the Russian authorities will be able to add somebody to the 'foreign agent' registry simply for being under 'foreign influence'; the person won't necessarily have to be receiving money or any other kind of material support from abroad, as is currently the case. […]

Aangezien verzoekster nog veelvuldig contact heeft met haar stiefvader en familieleden in Oekraïne en sterk gekant is tegen de oorlog in Oekraïne, valt verzoekster zonder enige twijfel onder de Russische definitie van 'foreign agent' en kan zij ernstige problemen krijgen en vervolgd worden.

Bovendien zal verzoekster, in geval van een eventuele vervolging in Rusland, geen beroep meer kunnen doen op de rechtsmacht van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en is er geen controlerende instantie meer t.a.v. de Russische rechterlijke macht.

Rusland heeft zich sedert 16 maart 2022 immers teruggetrokken uit de Raad van Europa, waardoor het sinds die datum geen partij meer is bij het EVRM. Dit gebeurde in navolging van een beslissing van het comité van ministers van de Raad van Europa van 25/02 met de bedoeling Rusland te schorsen omwille van de oorlog in Oekraïne:

https://www.coe.int/en/web/moscow/-/resolution-cm-res-2022-2-on-the-cessation-of-the-membership-of-the-russian-federation-to-the-council-of-europe

Het EHRM heeft een Resolutie genomen mbt de gevolgen hiervan voor haar rechtsmacht (22/03/2022): https://echr.coe.int/Documents/Resolution_ECHR_cessation_membership_Russia_CoE_ENG.pdf

Het EHRM zal bijgevolg enkel nog zaken kunnen beoordelen m.b.t. feiten of schendingen die zich hebben voorgedaan vóór 16 september 2022:

"The Court remains competent to deal with applications directed against the Russian Federation in relation to acts or omissions capable of constituting a violation of the Convention provided that they occurred until 16 September 2022."

Dat verweerder dan ook niet ernstig kan volhouden dat verzoekster op een veilige en duurzame wijze kan 'terugkeren' of verblijven in Rusland, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.8. Dat zowel Richtlijn 2001/55 EG, als Uitvoeringsbesluit 2022/882 voorzien dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden, afkomstig uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, aan deze mensen onmiddellijk en tijdelijke bescherming kan worden geboden.

Dat conform artikel 7 van de Richtlijn 2001/55 EG ook aan andere categorieën ontheemden dan die welke onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming kan geboden worden ingeval zij om dezelfde redenen ontheemd zijn en zij uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen.

Dat de Raad van de Europese Unie bij Uitvoeringsbesluit 2022/82 heeft vastgesteld dat er een massale toestroom was van ontheemde personen uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, waarna de Raad is overgegaan tot invoering van een tijdelijke bescherming.

Dat het Uitvoeringsbesluit ook van toepassing werd verklaard op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen die legaal en op een permanente wijze in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong konden terugkeren.

Dat verzoekster heeft aangetoond dat haar 'land of regio van oorsprong' de facto Oekraïne is en niet Rusland en een terugkeer naar Oekraïne uiteraard momenteel nog niet mogelijk is.

Dat verzoekster in ondergeschikte orde tevens heeft aangetoond dat zij niet veilig en duurzaam kan 'terugkeren' naar verblijven in Rusland, het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

Dat de bestreden beslissing dan ook zowel Richtlijn 2001/55 EG, als Uitvoeringsbesluit 2022/882 schendt, nu verzoekster een derdelander is met permanente verblijfsvergunning in Oekraïne die niet in veilige en duurzame omstandigheden kan terugkeren naar haar land of regio van oorsprong.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

Verzoekster geeft eerst een theoretische uiteenzetting waarbij ze onder meer het thans toepasselijke artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit citeert. Uit deze bepaling blijkt dat op grond van die bepaling aan derdelanders met een geldige permanente verblijfsvergunning uit Oekraïne die voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven een tijdelijke bescherming kan verleend worden, wanneer deze niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van herkomst terug te keren. Verzoekster stipt zelf aan dat uit punt 12 van de preambule van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat deze personen moeten kunnen aantonen dat zij voldoen aan de criteria, door relevante documenten over te leggen aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat.
Volgens verzoekster heeft zij voldaan aan die voorwaarde aangezien zij diverse stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij sedert 1993 in Oekraïne verbleef. Verzoekster toont aan dat zij 29 jaar gewoond heeft in Oekraïne, met uitzondering van 6 maanden studies en twee keer een korte tewerkstelling in Rusland.
Ze stipt aan dat ze een eigen woning heeft in Oekraïne, haar vaste job daar heeft, haar moeder daar begraven ligt en haar familie daar woonachtig is. Ze stelt geen enkele band met Rusland te hebben, zodat in feite Oekraïne haar land of regio van oorsprong is.

Verder stipt verzoekster aan dat nergens in de Richtlijn 2001/55/EG, noch in het Uitvoeringsbesluit wordt gedefinieerd wat onder de bepaling "*derdelanders met een permanente verblijfsvergunning in Oekraïne die duurzaam en veilig kunnen terugkeren naar het land of regio van oorsprong*" wordt verstaan. Volgens verzoekster kan bij het "land of regio van oorsprong" niet louter gekeken worden naar het land van nationaliteit aangezien dit anders als zodanig zou geformuleerd geweest zijn in artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit. Voor wat als land of regio van oorsprong begrepen wordt, moet volgens verzoekster rekening gehouden worden met de feitelijke omstandigheden en het feit dat zij volledig geworteld is in Oekraïne. Verzoekster vervolgt dat zij geen enkel contact heeft met haar Russische vader en er maar voor een korte periode verbleef, zodat zij geen enkele band met Rusland zou hebben en haar land of regio van oorsprong zonder enige twijfel Oekraïne is. Stellen dat Rusland verzoekster haar land of regio van herkomst is, acht zij dan ook kennelijk onredelijk. Verder vervolgt verzoekster dat nu verweerder niet motiveert waarom Rusland wordt beschouwd als het land of regio van verblijf, het voor haar ten zeerste onduidelijk is waarom zij volgens verweerder naar Rusland moet terugkeren. Verzoekster aanvaardt niet dat dit louter is omwille van haar nationaliteit nu uit haar documenten en feitenrelaas blijkt dat haar land of regio van herkomst zonder enige twijfel Oekraïne is. Om die reden acht verzoekster ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, evenals het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel is dat Rusland wel als land of regio van herkomst moet beschouwd worden, dan meent verzoekster dat verweerder op onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij op een duurzame en veilige wijze kan terugkeren naar Rusland. Bijkomend definiëren noch de richtlijn 2001/55/EG, noch het uitvoeringsbesluit wat onder "duurzame en veilige omstandigheden" wordt verstaan. Volgens verweerder is het louter hypothetisch dat zij effectief risico loopt op gevaar of vervolging in geval van terugkeer naar Rusland. Verzoekster acht dit ten zeerste onredelijk nu geen rekening is gehouden met de feitelijke gegevens eigen aan haar zaak en de heersende repressie in Rusland, zodat de bestreden beslissing ook onzorgvuldig is genomen. Uit alle documenten waarover verzoekster beschikt blijkt dat zij bijna haar gehele leven in Oekraïne woonachtig was. Verzoekster betwist niet dat zij in het verleden kon werken in Rusland, maar voert aan dat de situatie nu volledig is gewijzigd en zij heel wat moeilijkheden vreest nu blijkt dat zij uit Oekraïne afkomstig is. Ze vreest zowel door de gewone Rus scheef bekeken te worden als door de Russische overheid als een spionne te worden beschouwd. Ze stelt nu in geen geval makkelijk een job of een woning te zullen kunnen vinden. Ook vreest verzoekster dat zij nadien Rusland niet meer zal kunnen verlaten en naar Oekraïne zal kunnen terugkeren, terwijl haar stiefvader, familieleden, vrienden en het graf van haar moeder zich daar bevinden. Van een veilige en duurzame terugkeer is volgens verzoekster dan ook geen sprake. Dit blijkt mede uit het recent rapport van mei 2022 van het Austrian Red Cross, hetgeen verweerder ook had kunnen raadplegen alvorens de beslissing te nemen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden, aldus verzoekster. Verder gaat verzoekster in detail in op de informatie uit het voormelde rapport van mei 2022 waaruit blijkt dat afwijkende meningen of stemmen die zich tegen de oorlog in Oekraïne uitspreken, zoals zij zelf ook doet, in Rusland zwaar worden aangepakt met lange gevangenisstraffen. Verzoekster stelt dat zij steeds openlijk haar afkeur voor de Russische invasie in Oekraïne heeft duidelijk gemaakt en ook onmiddellijk informatie heeft ingewonnen of zij de Oekraïense nationaliteit kan bekomen, zodat ze afstand kan doen van haar Russische nationaliteit. Verder stelt ze het risico te lopen beschouwd te worden als een "foreign agent" nu ze zal worden gezien als iemand onder invloed van een buitenlandse bron omdat ze nog veel contact heeft met haar Oekraïense stiefvader en familieleden aldaar en ze sterk gekant is tegen de oorlog. Vervolgens citeert verzoekster informatie over de "foreign agents". Verder haalt verzoekster aan dat ze zich ook niet meer zal kunnen beroepen op het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangezien Rusland zich

heeft teruggetrokken uit de Raad van Europa sedert 16 maart 2022. Verzoekster besluit dat verweerder niet ernstig kan volhouden dat zij op een veilige en duurzame wijze kan terugkeren naar Rusland hetgeen een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (of formele motiveringsplicht) en van de “algemene” motiveringsplicht, waarbij de Raad vermoedt dat verzoekster doelt op de materiële motiveringsplicht.

In het laatste onderdeel van het eerste middel wijst verzoekster erop dat op grond van artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG ook aan andere categorieën dan degene die onder artikel 5 van het Uitvoeringsbesluit vallen tijdelijke bescherming kan geboden worden, indien zij om dezelfde redenen ontheemd zijn en zij uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Verzoekster herhaalt haar betoog over de onmogelijke veilige en duurzame terugkeer naar Rusland of naar Oekraïne en acht daarom zowel Richtlijn 2001/55/EG als het uitvoeringsbesluit geschonden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.”

Het is niet betwist dat verzoekster de Russische nationaliteit heeft. Zij is bijgevolg een onderdaan van een ander derde land dan Oekraïne en het is niet betwist dat zij voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven. Aan een dergelijke vreemdeling is verweerder gehouden tijdelijke bescherming te bieden in toepassing van het Uitvoeringsbesluit of “passende bescherming”, indien zij niet in staat is in veilige en duurzame omstandigheden naar haar land of regio van oorsprong terug te keren.

Het eerste deel van verzoeksters eerste middel heeft betrekking op de invulling van “land of regio van oorsprong”. De Raad is in casu van oordeel dat Rusland wel degelijk als land van oorsprong van verzoekster moet worden beschouwd. Verzoekster heeft een punt dat niet wordt uitgelegd in de Richtlijn, noch in het Uitvoeringsbesluit wat onder “land of regio van oorsprong” moet worden begrepen, maar volgens de Raad is de meest voor de hand liggende invulling van het land van oorsprong in de eerste plaats het land van nationaliteit. Uit de bewoordingen van artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat men het heeft over onderdanen van “andere derde landen dan Oekraïne”, waarbij dan onder meer moet worden nagegaan of zij in veilige en duurzame omstandigheden kunnen terugkeren naar hun land [van oorsprong] of regio [in hun land van oorsprong] (zie aangaande het plaatsen van de vierkante haakjes, de Mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van

Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: de richtsnoeren), p. 3). Verzoekster is geen onderdaan van Oekraïne, maar wel van Rusland. Bijgevolg ligt het voor de hand dat blijkens artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit moet nagegaan worden of zij in veilige en duurzame omstandigheden naar Rusland kan terugkeren, haar land van nationaliteit, alvorens België ertoe gehouden zou zijn tijdelijke bescherming te bieden waarmee verzoekster geen enkele band heeft.

Waar verzoekster uitvoerig toelicht dat zij zeer sterke banden heeft met Oekraïne, heeft verzoekster inderdaad verschillende stukken dienaangaande voorgelegd. Zo verwijst verzoekster in haar inventaris naar een Oekraïense permanente verblijfsvergunning, een Oekraïens rijbewijs, een Oekraïens werkboekje, een Oekraïens secundair diploma, een Oekraïens schooldocument en een Oekraïens bewijs van registratie. Het administratief dossier bevat geen vertalingen van deze stukken, noch zijn die gevoegd bij het verzoekschrift, maar er blijkt wel uit de bestreden beslissing dat niet is betwist dat verzoekster een permanente Oekraïense verblijfsvergunning, een Oekraïens rijbewijs afgeleverd in 2020, een attest van medische geschiktheid, een Oekraïens werkboekje van 2007, een diploma van secundair onderwijs en een bewijs van registratie in Oekraïne afgeleverd in 2007 heeft voorgelegd. Er blijkt eveneens dat verzoekster een Russisch paspoort heeft voorgelegd. Ook al blijken hieruit inderdaad op het eerste zicht sterke banden met Oekraïne, kan hieruit wel niet afgeleid worden (en zeker niet gezien de afwezige vertaling) dat verzoekster bij vertrek uit Oekraïne een huis had in Oekraïne, dat haar moeder in Oekraïne begraven ligt, dat zij een stiefvader heeft in Oekraïne of dat zij recent voor vertrek werk had in Oekraïne.

Verzoekster lijkt met haar hele betoog te doelen op de situatie zoals als volgt omschreven in de voormelde operationele richtsnoeren p. 8: "*Met betrekking tot staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven (…), kunnen de lidstaten ook, zoals hierboven (in het deel over "veilige en duurzame omstandigheden") vermeld, het standpunt innemen dat deze personen kennelijk betekenisvollere banden hebben met Oekraïne dan met hun land of regio van oorsprong en Oekraïne dus hun thuisland is. Dit geldt des te meer voor staatlozen, die per definitie geen land van oorsprong hebben om naar terug te keren."*
Uit deze toelichting, en meer bepaald wat over staatlozen in de laatste zin wordt gezegd, blijkt vooreerst impliciet dat inderdaad onder "land van oorsprong" in principe door de commissie het land van nationaliteit wordt verstaan. Anderzijds blijkt ook dat lidstaten "kunnen" aannemen dat sommige niet-onderdanen van Oekraïne toch betekenisvollere banden hebben met Oekraïne dan met hun land of regio van oorsprong, zodat Oekraïne dus hun "thuisland" is. Bijgevolg, zelfs al zouden in casu afdoende elementen voorliggen om aan te nemen dat mogelijk voor verzoekster eerder Oekraïne haar "thuisland" is [de commissie gebruikt niet de term "land van oorsprong" voor Oekraïne voor die gevallen], dan nog hebben ook de voormelde richtsnoeren het louter over een mogelijkheid voor de lidstaten. De Raad erkent dat de operationele richtsnoeren geen bindende werking hebben, doch er kan aangenomen worden dat zij wel een grote indicatieve waarde hebben. Zo blijkt ook uit artikel 5, lid 4, c) van Richtlijn 2001/55/EG dat uitdrukkelijk bepaalt dat het besluit van de Raad is gebaseerd op onder meer de mededelingen van de Commissie.

Anders dan verzoekster voorhoudt, volgt de Raad niet dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat waarom Rusland moet beschouwd worden als land van oorsprong. Zo blijkt dat in de bestreden beslissing onder "nationaliteit" "Russische Federatie" staat. Verder motiveert verweerder ook dat verzoekster heeft verklaard geboren te zijn in Rusland en een Russische vader te hebben. Uit de beslissing blijkt dat die wel degelijk niet enkel een dictum bevat, maar eveneens de redenen op grond waarvan de beslissing is genomen. Het is evenmin betwist dat verzoekster een Russisch paspoort heeft voorgelegd, waarvan zij eveneens een kopie van enkele pagina's voegt aan het verzoekschrift.

De Raad volgt dan ook niet dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou gehandeld hebben omdat hij Rusland als het land van oorsprong van verzoekster beschouwt. Hij heeft dienaangaande de bestreden beslissing ook op afdoende wijze gemotiveerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

In het tweede onderdeel van het eerste middel betwist verzoekster dat zij in veilige en duurzame omstandigheden terug kan keren naar Rusland. De Raad volgt verzoekster niet dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke gegevens van het dossier. Zo betwist verzoekster niet dat zij

heeft verklaard tot in 1993 in Rusland gewoond te hebben, dan met haar moeder in Oekraïne gewoond te hebben van 1994 tot 2015 maar vervolgens afwisselend in Rusland en Oekraïne gewoond te hebben. Verzoekster verklaarde aan verweerder in 2006 of 2007, van 2015 tot 2017 en van 2020 tot 2021 in Moskou gewoond te hebben en ook in Rusland te hebben gewerkt. Verzoekster erkent dat het voor de oorlog geen probleem was voor haar om in Rusland te werken, maar vreest nu wel heel wat moeilijkheden als blijkt dat ze van Oekraïne afkomstig is. Niet alleen op vlak van duurzame omstandigheden, maar ook op vlak van veilige omstandigheden heeft verweerder met de concrete verklaringen van verzoekster rekening gehouden in zijn motivering.

Verzoekster heeft een punt waar zij stelt dat noch Richtlijn 2001/55/EG, noch het Uitvoeringsbesluit een definitie geven of toelichten wat onder “duurzame en veilige omstandigheden” wordt begrepen.

Echter, de voornoemde operationele richtsnoeren van de Europese Commissie geven wel een indicatie van wat daaronder kan worden begrepen.

Ze stellen:

“Terugkeer naar het land of de regio van oorsprong in veilige en duurzame omstandigheden is niet gedefinieerd in Richtlijn 2001/55/EG of in het besluit van de Raad. Volgens de Commissie gaat het om een in de richtlijn opgenomen begrip sui generis.
De verwijzing naar het onvermogen om in veilige en duurzame omstandigheden naar het land of de regio van oorsprong terug te keren, moet worden gelezen in het licht van artikel 2, punt c), van Richtlijn 2001/55/EG, dat specifiek verwijst naar situaties van gewapend conflict of inheems geweld en een ernstig risico van systematische of algemene schendingen van de mensenrechten in het land van oorsprong. Daarnaast wordt in artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2011/55/EG bepaald dat de tijdelijke bescherming slechts kan worden beëindigd indien de situatie in het land van oorsprong van de begunstigden van tijdelijke bescherming zodanig is dat een veilige en duurzame terugkeer van degenen die tijdelijke bescherming genieten, mogelijk is, met eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden en de verplichtingen van de lidstaten inzake non-refoulement.
*In dit verband kan het onvermogen om “**in veilige omstandigheden terug te keren**” bijvoorbeeld voortvloeien uit een duidelijk risico voor de veiligheid van de betrokkene, situaties van gewapend conflict of endemisch geweld, gedocumenteerde risico’s op vervolging of andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*
*Wil de terugkeer “**duurzaam**” zijn, dan moet de betrokkene in zijn of haar land of regio van oorsprong actieve rechten kunnen genieten, zodat hij of zij vooruitzichten heeft dat aldaar in zijn of haar basisbehoeften zal worden voorzien en hij of zij in de samenleving kan integreren.*
Om te bepalen of de terugkeer “in veilige en duurzame omstandigheden” plaatsvindt, moeten de lidstaten zich baseren op de algemene situatie in het land of de regio van oorsprong. Nietteming(sic) moet de betrokkene op individueel niveau kunnen bewijzen of een begin van bewijs kunnen leveren dat hij of zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong. In dat verband moeten de lidstaten rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong. Ook moet terdege rekening worden gehouden met de bijzondere behoeften van kwetsbare personen en kinderen, met name niet-begeleide minderjarigen en wezen; hierbij moet het belang van het kind vooropstaan.”

Uit het voorgaande blijkt dat wordt verwezen naar artikel 2, punt c) van Richtlijn 2001/55/EG. Deze bepaling luidt als volgt:

“„ontheemden”: onderdanen van derde landen of staatlozen die hun land of regio van oorsprong hebben moeten verlaten of geëvacueerd zijn, met name ingevolge een verzoek van internationale organisaties, en wier terugkeer onder veilige en duurzame omstandigheden onmogelijk is gezien de situatie in dat land en die eventueel kunnen vallen onder de toepassing van artikel 1Avan het Verdrag van Genève of andere internationale of nationale instrumenten van internationale bescherming, in het bijzonder:
i) personen die uit door een gewapend conflict of inheems geweld getroffen gebieden hebben moeten vluchten;
ii) personen die ernstig gevaar lopen op dan wel slachtoffer zijn geweest van systematische of algemene schending van de mensenrechten;”

Ook uit deze bepaling blijkt aldus dat voor de veilige omstandigheden rekening wordt gehouden met een gewapend conflict, inheems geweld en systematische of algemene schendingen van mensenrechten.

Wat betreft de mogelijkheid om in veilige omstandigheden terug te keren, motiveert verweerder dat verzoekster verklaarde niet zozeer uit veiligheidsoverwegingen dan wel uit morele overwegingen niet naar Rusland te willen terugkeren. Verzoekster verklaarde dat ze beschaamd is dat ze de Russische nationaliteit bezit, dat ze hiervan afstand wil doen zodra dit kan en dat ze reeds de Oekraïense nationaliteit aanvroeg maar nog niet verkregen heeft door de oorlog. Verder verklaarde verzoekster volgens de beslissing dat ze in algemene bewoordingen heeft verklaard dat men in een dictatuur als Rusland om de minste reden in de gevangenis kan belanden. Verzoekster vreest, louter gezien haar relatie met Oekraïne, van allerlei zaken beschuldigd te worden maar niet te weten of dit effectief zou gebeuren. Volgens verweerder heeft verzoekster het dus op louter hypothetische verklaringen gehouden en leverde ze geen enkel bewijs dat ze effectief risico loopt op gevaar of vervolging indien zij naar Rusland zou terugkeren.

De Raad hecht er veel belang aan dat verzoekster niet betwist dat zij aan verweerder verklaarde veeleer uit morele overwegingen en niet zozeer uit veiligheidsredenen niet naar Rusland te willen terugkeren. De vraag die thans voorligt, is immers niet of verzoekster wil terugkeren, maar wel of zij om veiligheidsredenen of om duurzaamheidsredenen niet in staat is om terug te keren. Ook al kan de Raad begrip opbrengen voor deze morele bezwaren van verzoekster, dan nog kan verweerder er niet toe gehouden worden tijdelijke bescherming te bieden aan elke Russische staatsburger die tegen de oorlog in Oekraïne is en hiermee morele problemen heeft. Verder uitte verzoekster weliswaar bij verweerder ook de angst om in de Russische dictatuur in de gevangenis te belanden omwille van haar relatie met Oekraïne, maar betwist verzoekster wederom niet dat zij verklaarde niet te weten of dit ook effectief zou gebeuren.

Volgens de indicaties van de operationele richtsnoeren stelt zich op vlak van veiligheid de vraag of er in Rusland zich een situatie voordoet van gewapend conflict of endemisch geweld en of er gedocumenteerde risico's zijn op vervolging of andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verder stelt zich de vraag of verzoekster een begin van bewijs voorlegt dat zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar Rusland.

Noch uit de verklaringen van verzoekster, noch uit het betoog in het verzoekschrift blijkt dat ze aanvoert als zou er op het Russisch grondgebied zelf sprake zijn van een gewapend conflict of endemisch geweld. Ze citeert in het verzoekschrift wel uitgebreid uit het rapport van ACCORD van mei 2022 "*Russian Federation: political protests and dissidence in the context of the Ukraine invasion*" om aan te tonen dat zij niet veilig naar Rusland kan terugkeren, zij vreest als een verrader of als een spion voor Oekraïne beschouwd te zullen worden. Ze stelt ook dat iedereen die kritiek durft te hebben op de oorlog of het regime van Poetin in de gevangenis belandt. Verzoekster stelt hierbij dat zij zich ook uitspreekt tegen de oorlog in Rusland en dit op een steeds openlijker manier. Ook door het feit dat ze onmiddellijk informatie heeft ingewonnen hoe ze de Oekraïense nationaliteit kan bekomen, loopt zij een ernstig risico.

Uit het voormelde rapport blijkt inderdaad dat de laatste jaren wetgeving in Rusland werd aangenomen die gevangenisstraf en boetes oplegt voor het beledigen van de staat, het verspreiden van vals nieuws, smaad, het gebruik van sociale media voor kritische doeleinden aan het adres van de overheid en aangaande het delen van informatie over corruptie. Wat betreft het risico om als een buitenlandse agent beschouwd te worden, stelt het rapport onder meer dat de overheid met vier lijsten werkt voor de registratie van "buitenlandse agenten": een met betrekking tot VZW's, een aangaande media, een over ongeregistreerde publieke verenigingen en een aangaande individuen. Verzoekster benadrukt dat mensen op die lijst worden geplaatst zonder informatie. De draagwijdte van de wet over buitenlandse agenten werd steeds verder uitgebreid. In beginsel was het enkel bedoeld om NGO's te treffen die opkomen voor mensenrechten en gefinancierd werden uit het buitenland. Momenteel betreft het elke privépersoon of groep die financiering krijgt van een vreemde overheid, organisatie of individu en daarbij audiovisueel of andere rapporten of materiaal publiceert. Recent bleek het ook volgens dit rapport mogelijk te vallen onder de definitie van "buitenlands agent" zonder noodzakelijkerwijs geld of andere steun te ontvangen vanuit het buitenland, louter voor het onder buitenlandse invloed staan. Volgens verzoekster valt zij ongetwijfeld onder het begrip "buitenlandse agent" nu zij veel contact heeft met haar stiefvader en familie in Oekraïne en sterk gekant is tegen de oorlog in Rusland.

De Raad neemt aan dat uit het rapport blijkt dat tal van regelgeving werd aangenomen en uitgebreid om kritiek op de overheid of openlijk protest tegen de oorlog zoveel mogelijk te beknotten. Uit het rapport blijkt evenwel dat degenen die in Rusland ernstige problemen kunnen krijgen in de eerste plaats mensen zijn

die actief zijn voor mensenrechtenorganisaties, journalisten, leerkrachten die zich tegen de oorlog uitspreken, priesters die openlijk tegen de oorlog zijn,…Verder blijkt ook dat wordt opgetreden tegen het deelnemen aan betogingen, zich openlijk op sociale media uitlaten tegen het beleid of de oorlog via bijvoorbeeld het posten van video's, petities ondertekenen e.d., waarbij de Russische overheid over veel technieken beschikt om mensen te traceren. Echter, verzoekster herhaalt wel regelmatig dat ze steeds openlijk haar afkeur voor de Russische invasie in Oekraïne heeft duidelijk gemaakt, maar er blijkt niet dat zij hiervan iets heeft voorgelegd aan de gemachtigde, noch legt zij ten overvloede van haar openlijke afkeur tegen de Russische invasie thans iets voor bij het verzoekschrift.

Wat betreft haar vrees als een "foreign agent" beschouwd te worden, voert verzoekster zelf niet aan dat ze een individu of groep is die buitenlandse fondsen ontvangt en publiek audiovisueel materiaal publiceert. Verder blijkt weliswaar volgens het rapport dat ook eenvoudig "onder buitenlandse invloed staan", ondertussen zou kunnen volstaan om als een buitenlands agent beschouwd te worden. Verzoekster verwijst daarbij naar haar veelvuldig contact met haar stiefvader en familieleden in Oekraïne en naar het feit dat ze sterk gekant is tegen de oorlog, maar vooralsnog ligt geen begin van bewijs voor van het feit dat verzoekster een stiefvader en familie heeft in Oekraïne. Zelfs indien dit wel zou aangenomen moeten worden, dan nog blijkt vooralsnog niet uit het rapport dat het louter hebben van familie in Oekraïne al zou volstaan om als een buitenlands agent beschouwd te worden. Er blijkt evenmin dat de Russische overheid enigszins zou kunnen weten dat verzoekster sterk gekant is tegen de oorlog in Oekraïne. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde niet op onzorgvuldige wijze, noch op kennelijke onredelijke wijze op basis van de verklaringen van verzoekster en de stukken die ze aan verweerder heeft voorgelegd, tot de conclusie is gekomen dat verzoekster het op vlak van veiligheidsrisico's houdt op hypothetische verklaringen en geen enkel bewijs heeft geleverd dat ze effectief gevaar loopt vervolgd te worden in Rusland in geval van terugkeer. Het feit dat verzoekster in Rusland niet langer zich kan beroepen op de rechtsmacht van het EHRM doet aan het voorgaande geen afbreuk. Waar verzoekster herhaaldelijk aanvoert te vrezen niet meer vanuit Rusland te kunnen terugkeren naar Oekraïne, ondersteunt zij dit niet met enige objectieve informatie.

Wat betreft de mogelijkheid om in duurzame omstandigheden terug te keren, wijzen de richtsnoeren erop dat moet nagegaan worden of de betrokken derdelander vooruitzichten heeft dat hij of zij aldaar in zijn of haar basisbehoeften zal kunnen voorzien en hij of zij zich in de samenleving kan integreren.
Het komt aan de derdelander toe om op individueel niveau een begin van bewijs te leveren dat hij of zij niet in staat is om in duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong. Verweerder moet rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong. De Raad stelt vast dat verweerder met de voormelde elementen heeft rekening gehouden. Zo heeft hij in detail gemotiveerd over de perioden waarin verzoekster verklaarde ofwel in Rusland ofwel in Oekraïne gewoond te hebben en heeft hij ermee rekening gehouden dat verzoekster verklaarde ook in Rusland gewerkt en gestudeerd te hebben. Over haar familie heeft verzoekster verklaard niet getrouwd te zijn, geen kinderen te hebben maar wel een Russische vader van wie ze stelt vervreemd te zijn. Verzoekster verklaarde ook reeds bij verweerder in Oekraïne een woning te hebben en angst te hebben na eventuele terugkeer naar Rusland niet meer te kunnen terugkeren naar Oekraïne.

Verweerder heeft hierover gemotiveerd dat verzoekster een volwassen vrouw is, die ook periodes in haar leven in Rusland heeft doorgebracht. Verzoekster was er nog recent in oktober 2021 en beheerst de landstaal. Verzoekster bleek in staat zowel in Rusland als in Oekraïne in haar levensonderhoud te voorzien en verweerder motiveert dat blijkt dat verzoekster in het verleden meermaals uit eigen wil terugkeerde naar Rusland en dat dit volgens verzoekster haar verklaringen als arbeidsmigrant was. Verzoekster was in staat een woning en werk te vinden. Verweerder besloot daaruit dat verzoekster over de nodige vaardigheden beschikt om op duurzame wijze terug te keren naar Rusland.
De Raad acht deze motieven noch onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk.

Thans stelt verzoekster dat de situatie door de oorlog is veranderd en zij wel veel moeilijkheden zal hebben om opnieuw werk te vinden en een huis. De Raad kan volgen dat de situatie door de invasie in Oekraïne weliswaar is gewijzigd maar niet dat bijgevolg moet aangenomen worden dat ze niet meer in staat kan geacht worden binnen een redelijke termijn in haar levensonderhoud te voorzien. Zoals verweerder terecht aanstipt, heeft verzoekster ervaring met het zoeken naar werk en het vinden van een woonst in Rusland, is niet betwist dat ze de landstaal machtig is, de Russische nationaliteit heeft en ook nog een Russische vader heeft, waar ze weliswaar van is vervreemd. Verder steunt verweerder zich terecht op het pertinent gegeven dat verzoekster nog recent in Rusland verbleef als arbeidsmigrant en het dus aannemelijk is dat

ze ook nog een sociaal netwerk heeft. Er kan niet aangenomen worden, zoals verzoekster aanvoert, dat zij geen banden meer heeft met Rusland.

In het laatste onderdeel van het eerste middel wijst verzoekster erop dat conform artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG lidstaten ook andere categorieën van ontheemden tijdelijke bescherming kunnen bieden dan degenen die onder het in artikel 5 van de richtlijn bedoelde besluit van de Raad vallen, ingeval die om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen.

De Raad stelt vast dat inderdaad ook in artikel 2, lid 3 van het Uitvoeringsbesluit wordt bepaald dat overeenkomstig artikel 7 van de Richtlijn, lidstaten kunnen besluiten om het uitvoeringsbesluit ook toe te passen op andere personen onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren. Echter, vooreerst zij opgemerkt dat dit een loutere kan-bepaling betreft en verweerder er dus niet toe verplicht is om op basis van deze bepalingen op ruimere wijze tijdelijke bescherming toe te kennen. Verder, waar verzoekster wederom herhaalt dat Oekraïne als haar land of regio van oorsprong moet beschouwd worden en zij niet veilig en duurzaam naar Rusland kan terugkeren of daar kan verblijven, verwijst de Raad naar hetgeen hierover supra is uiteengezet.

Gezien het voorgaande meent de Raad dat verweerder niet op onzorgvuldige noch op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar haar land van oorsprong, zoals bedoeld in artikel 2, lid 2 van het uitvoeringsbesluit. Evenmin weerhoudt de Raad dat verweerder op ruimere wijze de Richtlijn 2001/55/EG of het Uitvoeringsbesluit heeft geschonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen, dat gesteund wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vw., met als opmerking ‘tenzij verzoekster zou beschikken over documenten die vereist zijn om de Schengenstaten binnen te komen’.

Dat verzoekster effectief beschikt over een Grieks Schengenvisum type C geldig voor een verblijf van 90 dagen, zodat artikel 7, eerste lid, 1° Vw. in casu niet op verzoekster van toepassing is.
Dat verweerder hiervan genoegzaam op de hoogte is en zelf in de bestreden beslissing melding heeft gemaakt van dit Grieks visum en hij tevens over het nationale paspoort van verzoekster beschikt waarin de inreisstempels duidelijk zichtbaar zijn.

Verweerder had dus kennis van de legale binnenkomst en het legale verblijf van verzoekster op het Belgische grondgebied, zodat aan verzoekster geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd en al geenszins op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vw.

Hoewel de bestreden beslissing vermeldt dat het bevel wordt afgeleverd ‘tenzij verzoekster zou beschikken over documenten die vereist zijn om de Schengenstaten binnen te komen’, wordt nergens verduidelijkt of het Grieks visum van verzoekster wordt beschouwd als een dergelijk document.

Voor verzoekster is het dan ook niet duidelijk of het afgeleverde bevel nu al dan niet op haar van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing/bevel dan ook onduidelijk is en ertoe zou kunnen leiden dat verzoekster binnen de 30 dagen het grondgebied zou verlaten, terwijl zij wel degelijk nog over een (kort) verblijfsrecht beschikt.

Aan verzoekster wordt dus als het ware een 'voorwaardelijk' bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, zonder enige verdere verduidelijking, zodat de bestreden beslissing op dit punt dan ook onvoldoende en onduidelijk gemotiveerd is.

Dat, zoals supra reeds aangehaald, de belangrijkste bestaansreden van de uitdrukkelijke motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" (VAN HEULE, D., 'Vluchtelingen. Overzicht va de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mijs en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., 'De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 69).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing minstens om deze redenen dient vernietigd te worden."

Verzoekster voert onder meer aan dat zij beschikt over een Grieks visum type C voor een verblijf van 90 dagen, zodat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet op haar niet van toepassing is. Ze vervolgt dat verweerder hiervan op de hoogte is nu hij zelf melding maakt van het Grieks visum en hij tevens over haar nationaal paspoort beschikt waarin de inreisstempels duidelijk zichtbaar zijn. Nu verweerder kennis heeft zowel van verzoeksters legale binnenkomst als haar legale verblijf, kon haar geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd worden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht het bevel dan ook in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de "algemene" motiveringsplicht.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :*
1°[…];
2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt."

Als Russische onderdaan is verzoekster visumplichtig. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een geldig paspoort en een Grieks visum type C heeft voorgelegd geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 10 juli 2021 en 9 juli 2023. Volgens verzoekster zijn de inreisstempels in haar paspoort duidelijk zichtbaar, volgens verweerder in de nota met opmerkingen kan uit het paspoort niet afgeleid worden wanneer zij het Schengengrondgebied is binnen gereisd. In het administratief dossier bevindt zich geen kopie van een pagina met inreisstempels, zodat de Raad niet exact kan nagaan wanneer verzoekster het Schengengrondgebied is binnen gereisd. Echter, hoe dan ook is niet betwist dat verzoekster een aanvraag indiende in België op 11 mei 2022 van een machtiging tot verblijf. Er is ook niet betwist dat verzoekster op het ogenblik van de zitting, op 20 oktober 2022 het Belgisch grondgebied nog niet had verlaten. Bijgevolg is ondertussen hoe dan ook de termijn van negentig dagen verstreken

waarvoor het visum geldig was. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster geen belang heeft bij haar middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster verwijst verder nog naar de passage in het bevel, die stelt dat "*tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om die Staten binnen te komen*" en zij wederom aanstipt dat zij een Grieks visum heeft, ze niet begrijpt of haar visum wordt beschouwd als een dergelijk document en ze dus niet weet of het bevel al dan niet op haar van toepassing is. Door deze onduidelijke motivering acht verzoekster de formele motiveringsplicht geschonden. In principe kan op basis van die zin worden aangenomen dat het bestreden bevel niet op verzoekster van toepassing was, zolang zij kon aantonen te beschikken over haar geldig paspoort en de bepaalde termijn van negentig dagen in het Grieks visum nog niet verstreken was, zoals verweerder in de nota ook erkent. Echter zoals supra geduid, staat ondertussen vast dat de termijn van negentig dagen in het Grieks visum hoe dan ook is verstreken, zodat verzoekster thans ook bij dit betoog over de voor haar onduidelijke motivering van het bevel geen actueel belang meer heeft.

Het tweede middel is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. MAES